

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Personalité et bonheur

Personalitatea și individualitatea

Conferința din data de 20.07.1970

...despre personalitate și despre individualitate. Despre diferența dintre ele, unde se dezvoltă, care le este natura, cum se manifestă în natura umană și cum omul nu știe să discearnă, cum ascultă personalitatea, în loc să asculte individualitatea. Ce bogăție extraordinară conțin aceste două cuvinte: personalitatea și individualitatea, care este sinonim cu natura divină, cu ceea ce nu este pieritor, cu ce este etern, cu ce e divin. Așadar, personalității îi este frică de tăcere/liniște. De ce ? Pentru că îi place zgomotul, dizarmonia, vacarmul, războaiele, revoltele, haosul. În aceste condiții ea se dezvoltă, înflorește. E curios. Ea crede că e mulțumită, fericită, plină de forțe, respiră, dar tăcerea o ucide, adică o limitează, o înlănțuie, o adoarme, o cloroformează. Atunci, biata de ea, nu știe să se mai manifeste, înțelegeți, cu tertipurile ei, cu aroganța ei, cu nemulțumirile ei, cu senzualitatea ei. Nu poate. E paralizată. Priviți, de exemplu, de ce tineretului, tinerilor, copiilor le place zgomotul ? Pentru că personalitatea este cea care se manifestă deseori prin ei. Și cum ei nu au discernământ, pentru a merge în (alte) regiuni, le place ceea ce este zgomotos, agreabil, plăcut, le plac atracțiile, simpatiile, afinitățile. Și felul acesta, bieții de ei, fac multe prostii. În timp ce, cu cât te maturizezi, cu cât devii mai inteligent, cu cât ești mai în vârstă, cu atât îți dai seama că toate aceste lucruri, aceste mentalități, aceste dorințe, aceste plăceri nu au adus ceea ce căuta ființa; și atunci ei încep să se cufunde puțin în tăcere, le place pacea, tihna, să mediteze, să reflecteze, să-și amintească, să tragă concluzii, să-i învețe pe alții. Priviți cât este de evident. Chiar copiii, cărora nu le place liniștea, noaptea strigă, cântă, pentru a distruge această tăcere... Când este zgomot se simt în siguranță, sunt mulțumiți, sunt liniștiți. Se simt apărați. De ce oamenilor cu o personalitate puternică le plac orchestrele, fanfarele, jazzul, care fac un zgomot asurzitor ? Ei da, ei sunt mulțumiți, în acel zgomot. Am auzit în Japonia o orchestră – era o noutate. (Pentru că oamenii de azi și muzicienii și pictorii și sculptorii nu știu ce să mai creeze, au epuizat tot;

ei nu merg sus, în înalt, pentru a contempla, pentru a căuta, ca cei din timpurile vechi, pentru a găsi splendori, ei se plictisesc, coboară prea jos și din ce în ce lucrurile s-au epuizat. Nu mai știu ce să facă. Iar acum au descoperit că dizarmonia abracadabrantă e ceva nou. Pentru că în trecut era armonia, acum trebuie să mai schimbăm puțin !... Era ceva acolo !... Am vrut să ies din sală, dar ușile erau închise ! Ce-am învățat, ce-am simțit ! Era demolarea totală a ființei omenești. Cântau toți de-ți venea să înnebunești, te îmbolnăveai, te zdruncinai psihic. Iată cum se exersează oamenii pentru a țicni toată omenirea. Și mulți nu știu de ce sunt atâția oameni în spitale, în clinici: din cauza multor altor lucruri, desigur, dar și din cauza muzicii. Ce «muzică» ! Nu aducea nimic, sfâșia sistemul nervos, disloca, dezagrega, pulveriza tot ce e minunat. Cum pot oamenii să accepte o astfel de muzică ? A, era o noutate ! Cum ei nu mai știu să urce, să aibă inspirații, stări de încântare, pentru a capta, a sesiza lucruri care vin din Cer, care sunt atât de armonioase, de benefice, cum drumul (către înalt) e din ce în ce mai blocat, mai înfundat, ei iau drumul care coboară, compun chiar prin cabaret, în discoteci, în bistrouri – nu mai există alte locuri, nu-i așa ? Ei nu meditează; compun, acolo, muzica lor, care va reînnoi lumea, care va regenera întreaga omenire ! Ei da, și uneori mă întreb dacă nu sunt ei nebunii. Ei vor să înnebunească omenirea; omenirea au înnebunit-o deja alții puțin. Dar muzicienii vor isprăvi treaba. Este îngrozitor, dragi frați și surori ! Da, ei nu au studiat psihologia, pentru a ști că sunetele, cuvintele, toate vibrațiile acționează asupra ființei omenești. Chiar și fizica o dovedește. V-am ținut conferințe (în care v-am vorbit) despre figurile lui Hladni (?). Hladni este un om de știință care a făcut experiențe cu nisip și cu o pudră, pe care le așternea pe niște plăci metalice de o tijă. Cu ajutorul unui arcuș încerca să obțină sunete. El schimba grosimea (stratului), forma, mărimea (plăcilor). El pune nisip sau pudră și privea: când aceste plăci începeau să vibreze într-un anume fel, se formau figuri geometrice absolut extraordinare, de tot felul, de o frumusețe !... Pentru că pe plăci existau puncte vii și puncte moarte și atunci punctele moarte, care rămâneau nemișcate, adunau praful, iar celelalte, care vibrau, îl respingeau. Iar particulele de praf erau distribuite în așa fel, unele lângă celelalte, încât formau figuri geometrice. Și eu am făcut experiențe pentru a vedea. Fizicienii, fizica, nu au tras însă concluziile pe care le-am tras eu: că se întâmplă același lucru cu ființa omenească. La suprafață și în interior există puncte care sunt ca niște centri, care sunt ca niște puncte moarte, care acumulează și altele care resping. Deci cele două principii – masculine și feminine, emisiv și receptiv – sunt răspândite pe corpul fizic, pretutindeni pe piele, pe ochi, pe urechi, pe gură, pe cap și în sistemul nervos. Și

atunci sunetele pe care le primim, produc în interior figuri geometrice pe care nu le vedeți (mulți ani mai târziu aceasta a fost demonstrat cu apa de către doctorul Masaru Emoto). Particulele se deplasează sub acțiunea sunetului, sub forța acestor vibrații. Iar asta dovedește tocmai că Dumnezeu a creat lumea prin Cuvânt. Iată deci. Totul a fost geometric datorită acestor sunete, datorită acestor vibrații, acestor cuvinte pe care le-a emis Dumnezeu. Cât este de limpede pentru mine ! Alții au făcut experiențe într-o cameră obscură, în care, printr-o mică fantă pătrunde o rază. În interior se împrăștie un praf care plutește (în atmosferă). Cineva cântă la vioară anumite sunete. Și iată că din nou se constituie forme. Sunetul viorii acționează asupra prafului și îi dă forme. Muzica formează ceva sau dezagregă ceva în noi. Dacă e dizarmonioasă, ea dezagregă. Această simetrie, această frumusețe, această splendoare care este în interior (în noi), această ordine preexistentă, prestabilită de Creator, ia forme grosolane, dezagreabile, asimetrice și după un timp, cuvintele, sunetele, lucrurile bizare demolează, urâtesc chipul ființei omenești. Mai întâi producând în interior o dezordine în vibrații, iar apoi aceasta asupra particulelor, iar particulele iau forme cacofonice, înspăimântătoare. Și de ce atunci, de exemplu, priviți pe cineva; iar după câteva minute, are o față hidoasă, înspăimântătoare, diabolică, amenințătoare, urâtă, iar alte câteva minute are din nou un chip angelic. Sub impulsul a ce i s-a schimbat chipul ? A, în interior, (sunt) anumite gânduri, anumite sentimente, anumite elanuri, care sunt deja niște vibrații, ele sunt ca sunetul; sunetul produce vibrații, sentimentele produc vibrații. Și sub influența acestor vibrații, chipul se schimbă. De ce n-au înțeles oamenii asta, de ce nu s-au oprit asupra acestui lucru ? Și de ce după aceea nu practică zi de zi lucruri armonioase pentru a-și schimba chipul, expresia feței ? Ei nu cred că lucrurile acestea pot aduce vreo schimbare. Iată iarăși ignoranța; ei nu cred. Și cu toate acestea, tot timpul e așa. De ce în cursul aceleiași zile priviți pe cineva și stați de vorbă cu el: uneori e formidabil, atât de plăcut, adorabil, și în alte momente nu-l puteți suferi. Ies din el lucruri înspăimântătoare, prin ochi, prin culoarea pielii ! Vedeți, oamenii n-au reflectat asupra acestei chestiuni. Totul stă așadar în vibrație. Vibrațiile dizarmonioase demolează forme în latura geometrică, în aspectul simetrie, le dispersează. Și în felul acesta Inițiații au concluzionat, prin cercetări, prin observații, prin studii, de milioane de ani au descoperit că omul își construiește baraca, palatul, maghernița și trăiește în ele, își construiește o întreagă lume în care trăiește. Își construiește condițiile, accidentele, nenorocirile sau fericirile și toate splendorile, el însuși le construiește, le pregătește, conștient sau inconștient. Da. Oamenii nu mă cred, dar e o știință

absolută. Iar eu am verificat și asta. Când ești ignorant, când nu știi nimic și când nu vrei să înveți, îți pregătești un viitor... un viitor deplorabil, un viitor înspăimântător. Iar apoi gem, se lamentează, urlă, amenință, se revoltă: de ce mi se întâmplă asta mie ? Pentru că... cine e vinovat de toate acestea ? El însuși ! În ignoranța lui, el a atras toate aceste materiale, toate aceste forțe, toate aceste entități, el s-a înconjurat de lucruri înspăimântătoare. De aceea, la școala noastră, omul capătă posibilitatea și toate puterile de a-și construi un alt corp, alte corpuri, mai multe corpuri, până la a-și construi corpul de slavă, corpul de lumină, corpul nemuririi, corpul lui Hristos, care este menționat în Biblie. Și după aceea, într-o zi, va merge în regiuni de nedescris. Dar ignoranța și răutatea și reaua voință distrug toate acestea, tot, tot, tot. Dai înapoi, regresezi, te degradezi și într-o zi dispare de pe scena lumii. Am spus toate acestea în amănunțime, cum se petrec lucrurile, pentru că am avut fericirea să mă aplec asupra acestor lucruri de ani de zile și le-am privit, le-am contemplat, le-am observat, le-am înțeles. Iar acum cei care mă vor înțelege, care mă vor crede, vor avea posibilitatea să-și modifice viitorul – din păcate nu atât de repede, bineînțeles, nu se poate foarte repede, dar este (un lucru) absolut, este absolut sigur (...). Cei care persistă vor vedea din ce în ce mai mult soarele ridicându-se, soarele se ridică deja peste lume și totul se purifică, totul se înfrumusețează, totul se ușurează, totul se liniștește. Dar trebuie o inteligență luminată, o voință puternică, altfel mulți, foarte mulți încă se vor mai bălaci... vai, vai, vai, vor fi când la stânga, când la dreapta, vor fi peste tot și nicăieri, și nu se vor regăsi și nu se vor reconstrui și vor fi veșnic așa: niște victime, niște nefericiți, niște deprimați. Și cine sunt primii vinovați ? Părinții, bineînțeles ! Pentru că părinții sunt cei care i-au format, chipurile, care i-au adus pe lume. Așa încât primele victime asupra cărora trebuie să ne năpustim sunt părinții. Și bieții părinți sunt mereu împrăștiați. Dar dacă cunoaște această știință inițiatică, am descoperi că părinții nu sunt atât de vinovați, doar în aparență sunt vinovați. De ce ? Pentru că ei, cum nu știau mare lucru, au făcut ce-au putut, ce le stătea în putință. Dar întrebarea este: de ce un copil «s-a băgat» într-o asemenea familie, ignorantă etc.? De ce el este vinovat, pentru că dacă ar fi lucrat așa cum trebuie în alte încarnări, legea, care e dreaptă și ireproșabilă, l-ar fi făcut să se «strecoare» într-o familie care îi va da exact condițiile, materialele, pentru a-și forma un corp, o splendoare. Dar pentru că el nu merita asta, a fost trimis într-o familie unde este bătut de mai multe ori pe zi, unde este forțat să fure, să cerșească – ați văzut cu siguranță în filme, la cinema, în romane... Iar acum, pentru cei care nu cunosc această știință, nimic nu e limpede, ei explică lucrurile altfel. Ei îi condamnă pe

părinți. Dar părinții sunt doar conductori, conductori fideli legii; bineînțeles că primesc și ei câteva pete de noroi, nu pentru că sunt vinovați în ceea ce îi privește pe copii, ci pentru că n-au învățat, n-au evoluat, n-au progresat și vor să devină creatori ! Și atunci legea le aduce și lor multe, multe lecții. Totul este legat. Iată câteva cuvinte privind muzica, această armonie și despre care există acum și care se răspândește peste tot, care are mulți partizani, mulți candidați care să o propage. Iar asta se numește anarhie. Așadar, pentru anarhie există mult mai mulți candidați în lume decât pentru sinergie, adică pentru simfonie, pentru melodie, pentru tot ce este melodie, armonie și simfonie. (Pentru ele) sunt foarte, foarte puțini. Dar pentru anarhie, oh, là, là ! întreaga lume. Și dacă ar ști ce daune își pregătesc pentru viitor... Fiecare lucru dezarmonios aduce prejudicii. Și atunci Inițiații clasează în latura armonioasă tot ce e divin, tot ce e generos, tot ce e nobil, tot ce e pur, tot ce e plin de iubire, de abnegație iar de cealaltă parte ce e personal, distructiv, plin de ură, de resentimente, mândros și ostil, tot ce e distructiv, crud, este clasat în domeniul dizarmoniei. Și acum să vedem de ce personalității îi este frică de tăcere. Întrucât ei îi plac tapajul, fraudauzele, îi plac furțișagurile, întunericul pentru a fura, pentru a înșela; prea multă lumină, prea multă liniște o deranjează. Nu-și poate duce la îndeplinire planurile, proiectele, ce a dospit, ce a premeditat. Atunci tăcerea o paralizează. Tăcerea e condiția prealabilă, o poartă prin care poți pătrunde în cealaltă parte, pentru a găsi tot ce e divin. Așadar tăcerea este o poartă, trebuie să treci prin tăcere pentru a ajunge într-o regiune splendidă și bogată. Personalitatea, care are mereu planuri și proiecte egoiste, egocentrice, care vrea mereu să tragă spuza pe turta ei, vrea mereu să se răzbune, vrea mereu să muște, vrea mereu să se revolte, simte că e demolată, că va trebui să cedeze locul, să capituleze. Și nu vrea. Nu vrea. Ființa omenească se află la mijloc, între personalitate și individualitate, între ele două. Este tot timpul hărțuit, este tot timpul solicitat când de personalitate, care vrea să-l îmbolnăvească, pentru a-l angaja, pentru a-l lua în slujba ei, când invitat de divinitate, pentru ca și el să devină o divinitate, să se contopească cu ea. Iar omul ezită între cele două. Dar îi place mai mult personalitatea. Când se întâmplă ceva, personalitatea îl sfătuiește: mușcă-l, omoară-l, extermină-l ! Astea sunt mereu sfaturile personalității, distrugerea ! În timp ce sfaturile individualității (sunt cu totul altele): așteaptă puțin, roagă-te pentru el, trimite-i câteva gânduri bune, poate o să se schimbe și după aceea vei avea un servitor, altfel vei avea un dușman, nimeni nu te poate distruge, ai veșnicia, ai un pic mai multă lumină, mai multă iubire... Iată ce ne sfătuiește individualitatea. Dar cum vocea personalității e prea zgomotoasă, ea are fanfare,

are tobe mari, are trompete – o ho ! când vrea ceva cere, insistă de mai multe ori, zi și noapte fără încetare, iar omul, care e cam prostuț, zice: trebuie să fac așa pentru că insistă, are forță; în timp ce cealaltă e atât de tăcută, de silențioasă, că nu ajungi să înțelegi, să captezi... Iată de ce oamenii se descurajează și urmează mereu personalitatea. Este extraordinară, personalitatea ! Un singur lucru însă, dac-aș avea ca ea, un singur lucru: e neobosită ! Toate celelalte lucruri la ea sunt îngrozitoare. Dar are această calitate. Priviți-i pe toți oamenii care sunt derbedei, mari șefi, egoiști, criminali... sunt neobosiți când fac ce fac ! În timp ce oamenii drăguți, amabili, binevoitori sunt mereu oboșiți. E un lucru adevărat ! De ce oamenii egoiști nu obosec ? Pentru că au o dorință: să se îmbogățească, să-și atribuie, să devină puternici, să se răzbune. Aceste lucruri infernale nu-i lasă să obosească. În timp ce ceilalți, nu au acest elan, nu vor (una și alta). Se odihnesc, n-au prea mare lucru de făcut. Sunt mulțumiți de ei înșiși, nu sunt împinși către crimă. Dar într-o zi am să le arăt că încă n-au început. Că sunt multe lucruri de făcut și vor deveni și ei neobosiți. Dar trebuie ca idealul lor să fie atât de înalt și ca ei să nu se mai mulțumească cu această mică morală (?) care ne-a fost dată ca moștenire: să fii amabil, să-ți îndeplinești îndatoririle conjugale, să fii politicos. Ce sărăcie, ce (...) Asta e morala ! Dar când ajungi așa, caritabil, ai dat ceva la câțiva cerșetori, niște pantofi vechi... ce mai ai de făcut ? Ai fost la biserică, ai luat apă sfințită. Morala e îndeplinită. De aceea sunt oboșiți. Pentru că nu mai au alte lucruri de făcut. În timp ce cealaltă morală, cea de aici, sunt atâtea lucruri de făcut, că nu-ți ajunge timpul ! Iată de ce devii neobosit. Vă explic: oamenii religioși, oamenii buni sunt cloroformați, așa să știți. Sunt atât de mândri de bunătatea lor ! Așa că mai bine nu-mi vorbiți de oamenii buni. Bunătatea lor e ceva. Nu trebuie să te oprești. E prea puțin. Așa că iată, am adus alte lucruri, care sunt mai îndepărtate și mai extraordinare. Iar dacă ceilalți ripostează, dacă preoții și pastorii vor fi indignați... treaba lor ce vor spune ! Acum trebuie să-i ducem pe oameni puțin mai departe. Morala lor nu e de-ajuns, nici bunătatea, nici caritatea lor și toate celelalte. E prea puțin, e prea sărăcăcios ! Pentru a putea merge mult mai departe și a avea de făcut, neîncetat, o muncă uriașă, trebuie să intri la școala divină. Și atunci vi se arată că avem de îndeplinit lucruri pe care nu ni le-am propus până acum, înaltul ideal. Și nu v-am spus tot. În alte conferințe despre înaltul ideal vă spuneam: uitați-vă la oameni; mereu o să alegă ceva, o meserie, pentru că o meserie e necesară, altfel am muri de foame, am trăi pe spinarea altcuiva, am fi paraziți, am fi considerați inutili. Trebuie o meserie și ei aleg: dogar, măcelar, orice ce vreți... frizer, brutar, machior, să machieze, să facă pedichiura, manucura, etc. Au meserii, electronist și așa mai

departe. Chiar fierar. Eu am fost fierar. Am făcut mai multe meserii. Chiar și dentist. Dar dentist care scoate dinți. Au toți meserii. Și sunt mulțumiți, sunt satisfăcuți și își continuă meseria. Nu s-au gândit niciodată că există o altă muncă de făcut, care depășește toate aceste meserii. Nu s-au gândit niciodată. Dar e zero, toate astea nu sunt nimic. Scuzați-mă că vă spun toate acestea. Că sunteți medic, profesor, notar, arhitect, pictor, sculptor... e minunat ! E grozav, e spre onoarea voastră. Dar după știința inițiatică, este zero pe lângă o muncă ce n-a fost propovăduită, o altă meserie, care este atât de sublimă, atât de grandioasă, că dacă vă spun, o să fiți uimiți. De ce trebuie să ne oprim mereu la niște munci atât de ușor de executat. Într-un an, doi, trei, patru, cinci, șase ani deveniți tot ce vreți; dar cealaltă meserie, pe care o cunosc eu, este cea mai importantă, cea mai extraordinară, cea mai sublimă. Asta nu cere doar câțiva ani, ci secole și milenii. Nu sunt mulți candidați pentru ea. Dar într-o zi, o să vă gândiți la asta. Cerul cere de la noi toți să facem o muncă, să îndeplinim o muncă, diferite munci. Și printre aceste munci, adică aceste meserii, există întotdeauna grade: unele sunt mai concrete, altele sunt mai aproape de latura spirituală. Până ce găsim munca cea mai bună, pe care Cerul o cere: să ajungem într-o zi până la el. Deocamdată n-o să vă spun care este această muncă. Vă vorbesc mereu de cuvântul «muncă», dar nu este prea limpede. De câte ori nu v-am spus: înlocuiți plăcerea cu munca ! Oamenii nu știu cum să înlocuiască plăcerea cu o muncă. Cum consideră ei munca ? O consideră un lucru degradant, care distruge viața, care e obositoare, care îți ia forțele, neplăcută; ea pur și simplu îi îmbolnăvește pe oameni, le scurtează viața. Așa că munca nu e prea iubită. Iată ce gândesc oamenii despre muncă: că munca este lucrul cel mai neplăcut și sunt foarte puțini oameni cărora le place munca. Pentru că oamenii consideră că munca uzează, obosește, îmbolnăvește. Și știți cum e considerată munca în știința ezoterică ? E singurul lucru, singura activitate care e cea mai bună pentru sănătate, pentru bucurie, pentru satisfacție, pentru fericire. Și numai când începe să lucreze, să facă tocmai acea muncă, pe care nu vi-o explic încă, omul este cu adevărat satisfăcut, pentru că el pune în mișcare, declanșează în el voința; e singurul lucru, cel mai important, voința lui și această voință se întărește, se amplifică, chiar pentru muncile obișnuite, chiar pentru a săpa, a sparge piatra, a tăia lemne, orice faci, dacă îl faci altfel, chiar și această muncă nu va mai fi (?), îi va aduce bucurie, sănătate, destindere, satisfacție. Dar cum oamenii își fac munca fără s-o înțeleagă, fără să-i cunoască utilitatea, sunt acriți, sunt blocați, o fac sacadat, sunt acri, bombăne, sunt nemulțumiți. Evident, făcând o muncă în starea aceasta, munca îl otrăvește pe om. Iată de ce trebuie să-i învățăm pe copii, pe muncitori,

pe toată lumea, să nu lucreze niciodată în această stare febrilă, nervoasă, sacadată, de violență, aruncă lucrurile, le deplasează țipând, lovindu-le cu picioarele. Iată de ce munca aduce toate bolile, uzura, oboseala și așa mai departe, pentru că nu o facem cum trebuie. Deci nu munca însăși este cea care îi uzează pe oameni, asta pot să v-o spun; munca prelungește viața, îmbunătățește sănătatea, aduce o bucurie. Dar felul în care o facem aduce nenorocirile. Felul în care muncim, nu munca. Și când omul va înțelege asta, va începe să muncească cu o plăcere, cu o bucurie, cu o destindere, cu o speranță, pentru că atunci devine o ființă sublimă, devine ca Dumnezeu însuși. În activitate omul se afirmă și devine puternic, devine stăpânul tuturor situațiilor. Atunci va observa că există o bucurie, există o mulțumire, ceva care curge, care îi astâmpără setea. Și când va observa că muncește de 4 ori, de 5 ori, de 10 ori mai mult și nu obosește, va fi uimit. Va fi uimit. «Nu e normal ! Muncesc mai mult și nu sunt obosit !». Luați acest lucru. Este o cheie importantă. O cheie importantă pe care v-o dau astăzi. Schimbați noțiunea de muncă ! Și acum uitați-vă la toți muncitorii de pretutindeni. Sunt otrăviți, sunt bolnavi, sunt intoxicați, sunt revoltați. Veți spune: e pentru că sunt exploatați, pentru că patronii... E puțin adevăr în asta, dar mai e ceva: e că nu știu cum să muncească, în ce stare s-o facă. Și lucrul acesta se reflectă și ei încep apoi să considere că nu sunt bine plătiți, că trebuie scurtat programul, că trebuie mai puține ore de lucru și așa mai departe și să aibă diplomă fără să dea examene... Totuși ! Muncitorilor nu le dau dreptate. Le dau dreptate în altă privință. Și nu dau dreptate patronilor pentru alte lucruri, pentru că eu am studiat ambele probleme, este un alt punct de vedere. Eu nu vreau să adopt un punct de vedere și să tun și să fulger, să-i fac bucăți pe ceilalți. Nu, eu intru în cele două puncte de vedere, studiez condițiile patronilor și muncitorilor și constat că unii și alții trebuie puși în aceeași oală, în același coș. Pentru că unii și ceilalți sunt ignoranți, egoiști, personali și stupizi. Nu sunt inteligenți, în ambele părți. De ce numai muncitorii sau numai patronii ? Și unii și alții trebuie învățați. Și după aceea mai sunt lucruri de spus și de îndreptat. Dar, deocamdată îi văd și pe unii și pe ceilalți înarmați până-n dinți, cu armele vechi și vor să se masacreze. Nimic nu-i mulțumește; chiar dacă li se dau de toate, ei fac greve, cer măririi de salariu și iar măririi de salariu, vor munci mai puțin, vor avea numai plăceri, adică vacanță, dar va fi la fel: după aceea iar vor face greve, până când vor fi plătiți fără să muncească. N-o să se termine niciodată. Eu cunosc natura umană, ea nu este niciodată satisfăcută. Și nici patronii. Nici când îi văd pe ceilalți că sunt extenuați, muribunzi, îi obligă să muncească până cad, fără să-i răsplătească pentru munca lor. Așa că eu cunosc

natura umană. Asta este personalitatea: nedreaptă, necinstită. Și nu-i place tăcerea, pentru că tăcerea o sugrumă, o diminuează, o cumițește. Iată deci practicile noastre, vedeți ? Pentru a micșora, pentru a cumiți personalitatea, care se (agită) în stânga și-n dreapta, iar (ceea ce facem) o va diminua puțin, și facem în felul acesta loc individualității, spiritului. De ce această liniște, de ce această pace, de ce aceste practici ? Pentru a lăsa natura divină să se manifeste. În timp ce acum peste tot citiți prospecte, reclame, mereu «luați asta, luați ailaltă și veți fi fericiți !». Se spune tot felul de lucruri și oamenii aleargă mereu să-și mulțumească personalitatea. Nu este nimic nicăieri care să hrănească individualitatea, latura divină. Nimic: nici afișe, nimic. Totul mereu pentru personalitate, pentru a o îmbuiba, pentru a o alinta. Și acum oamenii sunt din ce în ce mai sătui. Personalitatea, mereu personalitatea, confortul, plăcerile... ei devin mai îngrozitori ca oricând. Din această cauză, pentru că nu este decât personalitatea: și filmele și cinematograful și romanele și teatrul, totul e făcut pentru a hrăni personalitatea. Nimic nu este pentru individualitate, pentru spirit. Așa că nu e de mirare că nimic nu merge bine. Iar dacă vrem ca lucrurile să meargă cum trebuie, e nevoie de o altă hrană pentru ființa omenească și această hrană este dată aici, dar oamenii nu o vor pe aceasta. I se dă personalității libertate, libertinaj, ca ea să facă toate prostiile, dar nimic pentru spirit, pentru inteligență, pentru profunzime... nimic, nimic, nimeni, nicăieri. Toți muncesc pentru a îmbuiba personalitatea, natura noastră inferioară și i se dau filme etc... O hrănim, o hrănim, o hrănim și apoi ea scuipă, murdărește, distruge... Ce vreți să faceți ? Face ce poate ! Nici o hrană pentru latura divină ! Ce nenorocire, și oamenii nu văd. N-am văzut nici scriitori, nici cineaști, nici profesori universitari care să cunoască bine aceste două lucruri: personalitatea și individualitatea. Ei nu sunt luminați, pentru a ști să le distingă, să le analizeze; dimpotrivă, tot ceea ce vine de la ei înșiși, ceea ce simt sau gândesc, consideră că sunt ei înșiși și-i dau cale liberă. Iar eu le-am spus: «Asta nu sunteți voi, voi vreți să faceți pe placul altora care sunt în voi și au pus stăpânire pe voi. Le faceți vrerea. Voi nu știți ce sunteți, cine sunteți. Iar ei sunt uimiți. Nu s-au gândit niciodată la asta. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l știți de-acum înainte. El vă dă puterea să vă analizați: tot ce se ivește în mintea voastră, în inima voastră... «Stai așa !... de unde vine ? Aaa... vrei să mă faci să doresc asta ? Și apoi trebuie să plătesc datoriile ? Nu, nu, micuța mea personalitate, te vei supune». Și alții vă vorbesc acum și lucrați pentru o altă natură, iar personalitatea devine servitoarea și nu stăpâna voastră. Și asta schimbă după aceea totul. Dar unde sunt oamenii care știu asta ? Numai Inițiații (știu). Și

oamenii nu știu lucrurile acestea, vă învață, scriu cărți, țin predici. Încotro duc omenirea ? Mai întâi trebuie să învețe ce e ființa omenească. Există două naturi; și deseori când vin anumite sfaturi, anumite dorințe, trebuie să știi să le recunoști, măcar să le știi natura, măcar atât. Și apoi dați-le curs ! Dar măcar să știți să le clasați, să știți care le e natura, culoarea, încotro vă duc, de ce și cum... Măcar atât să știți, iar apoi n-aveți decât să vă spargeți capul, e treaba voastră. Dar ei nu știu. Tot ce este minunat, este divin, trebuie realizat ! Ei nu știu că există două (feluri de) lucruri. Și când vine ceva din Cer, (ideea) de a face asta și asta... lucruri minunate, atunci se amestecă personalitatea: «Ehe... știi în ce te bagi și cum (o să fie după aceea) ?...». Și atunci idiotul gata, renunță. Eu tocmai asupra acestui aspect lucrez. Va trebui să lucrez toată viața asupra acestor două lucruri – personalitatea și individualitatea – și cunosc toate tertipurile personalității, pentru că și eu o am. Aveți ceva împotriva să o am ? Ei bine, și eu o am, ca și voi ! Toți o avem. Și am studiat-o bine, îi cunosc încercările. Nu e mai bună ca a voastră, înțelegeți ? E la fel. Și dacă aș asculta-o, primul lucru pe care l-aș face ar fi să vă dau foc ! Da, dacă aș asculta-o. Așadar, nu e mai bună, înțelegeți voi. Singura diferență e că eu o înăbuș. Când devine serviroarea voastră, e ca o bunică bogată, cu o moștenire... Atunci puteți dispune de toate bogățiile, fiindcă este foarte bogată, dar numai când e servitoare. Dar dacă din nefericire este guvernantă sau servitoarea voastră, o să vedeți voi... pe dracul în miez de zi ! Cât sunt oamenii de neștiutori ! Le trec tot felul de lucruri prin cap și nu știu de unde le vin ! Măcar atât. Iar eu vă pot spune tot, tot ce se întâmplă în (mintea lor), unde să clasez lucrurile respective, ce culoare au, de unde vin, care vor fi consecințele... E limpede. După părerea mea nu există lucru mai important decât a face lumină în această problemă a personalității; de ce nu-i place tăcerea ? În timp ce în liniște, în pace... Ce e tăcerea ? Uite: să luăm o ființă care este încă foarte tânără. Se îndrăgostește ușor, se inflăcărează ușor, este atrasă ușor... Atunci totul este dezlănțuit, în ea sunt vârtejuri, tornade, tărași, războaie... Atâta timp cât este așa, latura divină nu se poate dezvolta. Iar după zece ani toți obolesc, se face puțină liniște... și sunt adormiți. Iar în această liniște încep să iasă lucrurile bune. Există o perioadă pentru fiecare persoană, când pasiunile – pasiunile, vedeți, acesta este zgomotul ! când ești prea pasional nu este liniște în interior -...Toți copacii, toate plantele, care uneori înfloresc înainte de vreme, înainte să plece frigul și vântul etc., riscă să nu mai dea fructe. Așadar aceste forțe, aceste energii nu pot să se dezvolte, să se manifeste, până ce condițiile nu s-au îmbunătățit. În viața oamenilor e la fel. Atâta timp cât în interior sunt tornade, furtuni, nu putem auzi vocea interioară,

(vocea) înțelepciunii, inteligenței, a părții divine, a îngerilor... înăuntru e (prea mult zgomot), sunt prea multe pasiuni. Această latură trebuie să se liniștească puțin. Când au obosit, când nu mai au atâtea pasiuni, ceea ce așteaptă în interior momentul de a ieși începe să se ivească. Și vă mai pot da un argument încă și mai puternic – la mine totul e științific, vă pot aduce dovezi ! Să vedem cum s-a format Pământul. Oamenii de știință ne spun că mai întâi nu existau nici plante, nici animale, nimic. Scoarța nici nu era formată. De ce ? Pentru că totul era încins, totul era foc, oho... Iar după aceea, scoarța a început puțin să se răcească, dar focul nu se domolise; era perioada fulminațiilor, erau erupții vulcanice. Erau atât de multe, încât și când lucrurile începeau un pic să se stabilizeze pe ici pe colo, să crească câțiva copaci, să apară câteva animale în mare, iar erau erupții vulcanice și distrugeau totul. Apoi din nou se răcea, se întărea, lucrurile se calmau; din nou viața ieșea – prematură – și din nou erupeau vulcanii, scoarța se sfâșia, totul era din nou înghițit ! Până când, în sfârșit, au fost condiții bune, adică scoarța a devenit densă, au ieșit plantele, s-au (încrustat), apoi au apărut animalele, apoi oamenii. Încă mai sunt erupții vulcanice, dar ele nu reușesc să distrugă întreaga omenire. Vedeți, erupțiile vulcanice n-au încetat, dar sunt din ce în ce mai rare. Nici spiritele nu se pot manifesta. Oamenii, care sunt simbolul inteligenței, nu pot veni să se statornicească atâta timp cât erupțiile vulcanice sunt permanente. Vedeți, încă un argument ! Atunci când văd pe cineva care este în această stare, în care a fost pământul în trecut, îi spun: bătrâne, spiritele luminii nu pot veni să se statornicească în tine, pentru că riscă să fie înghițit. Și când vor veni ? Când lucrurile se vor liniști puțin. Oh là là. Cei mai mari savanți n-au făcut o comparație între (istoria pământului) și viața omenească. Vedeți ? Pentru mine e clar, e limpede, e matematic. Așadar, nu încape discuție, trebuie să lucrăm pentru această liniște, pentru această domolire, pentru că în tăcere, în pace, în calmarea stărilor contradictorii, a acestor dorințe, a acestor capricii, a acestor idioțenii latura divină poate, în sfârșit, să se manifeste: calitățile, virtuțile, frumusețea, lumina, tot. Până atunci nu așteptați, nu credeți ! Pentru că locuitorii din înalt nu sunt proști; ei nu au o mare dorință de a se instala în voi, în voi toți, ca haruri. Priviți de pildă pe cineva care are voce bună sau cântă bine la un instrument sau care face profeții sau este clarvăzător, acestea sunt haruri, talente. Ce este un har ? Este o entitate care s-a statornicit în cineva pentru a-l ajuta și a lucra prin el. Și dovada că nu este el acela, este că harul îl poate părăsi și el devine din nou un idiot, ca mai-nainte. Deci nu este el, ci altcineva. Și oamenii nu știu nici asta, savanții nu știu lucrul acesta: că sunt entități care pot locui în făpturi și îi pot ajuta prin haruri. Ei da ! Și sunt oameni care și-au

pierdut harul, ducând o viață stupidă... în dezmăț, în beție... Așadar, dragi frați și surori, pentru a atrage aceste spirite, aceste inteligențe, aceste capacități, aceste haruri, aceste virtuți, tot, trebuie să introducem în sfârșit în noi înșine această pace, această armonie și această blândețe, pentru ca în fine totul să se domolească și ele să poată începe să se manifeste. Nu avem de ales. Ele așteaptă. Și acolo unde văd că cineva este deja foarte calm, foarte rezonabil, a renunțat la multe obiceiuri din trecut, cu ce plăcere se cufundă în el, pentru a-i ajuta pe ceilalți ! Nici asta nu știți ! De ce nu lucrăm în această direcție ? De ce ? Zi de zi aceleași lucruri, aceleași prostii, aceleași obișnuințe, aceleași obiceiuri, aceleași vicii... trebuie să terminăm cu anumite lucruri, trebuie să ne schimbăm, să progresăm. Pentru ce ? Din motivul cel mai sublim: că nu vom mai fi singuri, vom fi locuiți de către tot ce este mai bun. Vedeți ? Aceasta este adevărata știință. Câte lucruri se pot spune despre personalitate, despre individualitate ! N-am epuizat acest subiect. Sunt poate 20, 30 de conferințe despre personalitate și tot nu am epuizat subiectul. Pe mine m-a mirat întotdeauna să văd, de pildă, la târguri sau întruniri, cât zgomot este, iar cineva vorbește, strigă, ridică vocea. E atât de obositor, atât de obositor ! Eu n-aș putea. Mie îmi place liniștea și în această liniște vă pot vorbi așa 10 ore fără să obosec. Dar dacă ridic un pic glasul, după 5 minute sunt la pământ. M-am observat. Da. De ce nu pregătesc oamenii condiții bune ca spiritul să se manifeste ? De ce ? Răspunsul este: pentru că nu știu, pentru că nu au fost învățați, instruiți, pentru că nu au vrut să meargă la școală, pentru că sunt ignoranți. Altfel câte lucruri, câte lucruri, câte lucruri ar putea să se aranjeze în viață, iar ființa omenească ar putea să se bucure de o fericire extraordinară. Și ce este cel mai uimitor, o să vă spun: (este că) această bucurie, această dilatare sau această fericire, pe care omul o va găsi în el însuși, care nu îl va mai părăsi, va fi fără motiv. Veți fi fericiți și nu veți ști de ce; sunteți mulțumiți, bucuroși, găsiți că viața e minunată, că e minunat să trăiești, să respiri, să mănânci, să vorbești și nu știți de ce. Nimic nu vi s-a întâmplat; n-ați primit cadouri, nici bani, nici moștenire, sunteți mulțumiți, bucuroși, găsiți că viața e minunată, că e minunat să trăiești, să respiri, să mănânci, să vorbești și nu știți de ce. Nimic nu vi s-a întâmplat; n-ați primit nici cadouri, nici bani, nici moștenire...

Sunteți mulțumiți, bucuroși, găsiți că viața e minunată, că e minunat să trăiești, să respiri, să mănânci, să vorbești și nu știți de ce. Nimic nu vi s-a întâmplat; n-ați primit nici cadouri, nici bani, nici moștenire ...Sunteți fericiți, pentru că e ceva care vine să se adauge din înalt, care curge și nici măcar nu depinde de voi. În timp ce fericirea pe care o caută oamenii este întotdeauna

legată de posesiuni, de obiecte, de case, bani, coliere, pietre prețioase, femei, copii... Și atunci, atâta timp cât nu aveți lucrurile acestea, nu puteți fi fericiți. Fericirea voastră depinde de ceea ce posedati. Și dacă le pierdeți... În timp ce aici, nu mai depinde de nici un obiect, de nici o posesiune, vine de sus. Și atunci, acela care gândește cum trebuie, care simte cum trebuie, care acționează cum trebuie, este uimit să descopere în el însuși, fără încetare, această stare de conștiință care vine, vine; el se bucură... și nici nu știe de ce. De ce a atât de fericit ? Iată adevărata fericire ! Și nici asta nu se cunoaște. Eu cunosc această stare de conștiință. Am analizat tot. Atâta timp cât contați pe ceva, ziceți: dacă aş avea asta și asta... puteți (fi fericiți), dar pentru foarte puțin timp. Iar fericirea aceasta nu va veni de sus, nu va curge așa, fără încetare. Iată de pildă, pentru a respira, vă duceți să căutați un kilogram de aer ? Nu, el vine, vine, sunteți cufundați într-un ocean și respirați fără să vă gândiți, fără să căutați... În timp ce pentru a avea toate celelalte, trebuie să vă duceți după ele. Apa și hrana și banii, totul. Dar aerul ? Nu. Lumina ? Nu. Respirați fără încetare. Exact așa va fi. Și cum nu există o fericire mai mare decât aceea de a respira... dacă nu credeți cufundați pe cineva cu capul în apă sau strângeți-l de gât și când va ieși din asta va găsi că nimic nu e mai minunat decât să respire. Iar înainte nu știa. Respira automat, inconștient. Nu știa cât e de fericit. Ei bine, (cu discipolul) va fi la fel. Când discipolul va ajunge să se cufunde în acest ocean al liniștii și armoniei, nu va mai trebui să aducă, să caute, să măsoare, să taie o bucată, să se alimenteze ca toți ceilalți, el va fi tot timpul în fericire. Respiră, respiră, respiră, sufletul lui respiră... Și asta există. De ce nu s-au oprit oamenii pentru a vedea că așa stau lucrurile cu respirația ? Pentru toate celelalte trebuie să mergi să cumperi, să mergi să cântărești, bucată cu bucată, pentru a avea ceva – o mică bucurie, o fericire, o plăcere... Pentru ce în acest caz nu faceți nimic ? Respirați tot timpul, chiar și când dormiți, chiar și când nu vă gândiți. Asta pentru a arăta oamenilor că tot ce e palpabil, tot ce e grosier, ca banii, etc. nu se poate compara cu ce e subtil, impalpabil, invizibil – latura eterică, în care suntem cufundați și respirăm. Dar nu toată lumea. Doar copiii lui Dumnezeu sunt cufundați în lumea eterică și respiră fără încetare. Și sunt fericiți din cauza acestei respirații: sufletul respiră, spiritul respiră. În timp ce celorlalți, ca să fie mulțumiți, bucuroși, trebuie să le dai ceva, trebuie să-i mângâi, trebuie să-i răsfeți, trebuie să-i consolezi, să le dai ceva să mănânce, să bea, să se îmbrace, un loc unde să se adăpostească, altfel sunt nefericiți. În timp ce copiii Domnului își iau fericirea din Înalt. Pentru că au reușit să se pună în legătura (cu Cerul), să trăiască în oceanul cosmic. Așteptați, așteptați, încă nu v-am spus nimic. Mai am încă multe lucruri de spus despre

fericire și despre impersonalitate. Da, cine poate nega toate aceste adevăruri ? Nimeni. Nimeni nu le poate nega. Numai că va spune: «Ooo, cât e de simplu, sare în ochi, dar noi n-am văzut !». Iată ce poate spune, nimic mai mult. Așa că, dragi frați și surori, oare vă înșel ? Ooo, sunt departe de a vă înșela. Haideți, acum faceți eforturi, mai ales eforturi, și aveți multă încredere, nu vă îndoiiți și veți vedea, într-o zi veți constata aceleași lucruri pe care mulți alții le-au constatat înaintea noastră. Nu e nimic de mirare. Ce-a fost minunat la mine a fost că am crezut din prima zi. Niciodată nu m-am îndoit. Am crezut din prima zi în Creație, în splendoarea acestui adevăr, și m-am avântat în el împotriva a tot și a toate, în ciuda obstacolelor și glumelor făcute pe seama mea, în ciuda nenorocirilor, a răutăților, în ciuda bolilor, săraciei și nevoilor, în ciuda a tot; și nu regret. Am crezut. De ce voi trebuie să așteptați o veșnicie înainte de a vă hotărâ să credeți ? Pierdeți foarte, foarte mult. Haideți, grăbiți-vă ! E simplu. Trebuie doar să mă credeți. Atât. Și apoi o să vedeți, veți primi și voi.

Iată deci. Să rezumăm. În acest Învățăământ, ajungem să putem analiza tot ce se petrece în noi înșine, de a clasa lucrurile cu o claritate absolută: asta e negru, asta e negru, aste e roșu, asta e verde, fără discuții. La fel de limpede ca în știința oficială, la fel de precis, la fel de matematic, dar bineînțeles, într-un domeniu mai subtil. Iar apoi să acordăm mai mult loc, mai multă posibilitate de a se exprima laturii divine, care se manifestă. Și de a lega un pic, de a limita – nu puțin, ci mult – această personalitate, care este cauza tuturor neînțelegerilor, tuturor suferințelor noastre, tuturor frământărilor. Ea este cauza. Pentru că de câte ori n-am fost în Paradis și mereu ea a fost cea care ne-a făcut să ieșim din el! Dacă vreți să vă întunecați, să ieșiți din fericire, din bucurie, urmați-vă personalitatea. Nu durează mult, ieșiți cât ai clipi. Nu o ucideți, pentru că dacă o ucideți plecați și voi. Ea e punctul de plecare, e trambulina. Dacă vreți un monument, vă trebuie o bază. Personalitatea nu trebuie ucisă. Ea este absolut necesară, dar să nu fie ea ghidul, atât. Este o servitoare dintre cele mai bune, dar cea mai rea stăpână din câte există. Cea mai bună servitoare, dar cea mai rea stăpână. Dacă o folosim, putem lua din ea forțe, materiale, putem face minuni cu personalitatea. Dar pentru asta trebuie să învățați. Și există oameni care știu cum să facă lucrul acesta și au reușit să-l realizeze. Ei nu-șiucid personalitatea: sunt prieteni, ciocnesc un pahar... dar sfaturile personalității nu sunt luate în considerare. Este servitoarea și atât.

Și acum să nu credeți că personalitatea o să vă aducă fericirea. Fericirea nu se găsește în personalitate. Când spun personalitate, spun egocentrism: să tragi tot timpul spuza pe turta ta, să fii centrul universului, să credem că lumea întregă

se învâрте în jurul nostru, că trebuie să ne slujească, să se încline, iar noi suntem regele, noi suntem prinți și prințese. Această filozofie pe care mulți o au în cap este începutul tuturor nenorocirilor lor. Nu trebuie să fii așa, centrul universului. Aceasta este personalitatea. Noi trebuie să fim slujitori – și atunci s-a sfârșit, dacă slujim personalitatea. Pentru că ea nu știe decât un lucru, nu știe nimic, nimic, nimic altceva: ea a învățat doar să ia. Să ia, să ia, să ia, să aservească, să aservească, să aservească, să înghită, să înghită, să înghită, să absoarbă, să absoarbă, e tot ce știe. Dar nu știe să dea. În timp ce cealaltă, individualitatea, nu știe să ia, știe să dea, să dea, să dea... Și pentru a afla unde este personalitatea, iată, o găsim aici, pe Pământ ! Pământul ia, ia , ia, ia energiile Soarelui. Iar Pământul nu știe să dea. Ea dă câte ceva doar locuitorilor ei, câțiva struguri, puțin grâu, câteva fructe, dar nu știe să dea cosmosului, ca Soarele. Soarele este simbolul individualității, pentru că el nu știe să ia, el dă, dă, dă... Iată cele două simboluri. Iar Luna, care este între cei doi, ia și dă, ia și dă. Când este descrescătoare, ia, absoarbe, ia, absoarbe. Când este crescătoare, dă, dă, dă, inspiră. De aceea este prea schimbătoare, prea variabilă, prea nestatornică. În timp ce Pământul este constant, mereu ia, nu se schimbă. Și Soarele e constant, el dă, el nu ia. Acesta este lucrul cel mai minunat. Așadar simbolul corpului fizic este Pământul, simbolul imaginației, laturii psihice inferioare este Luna, iar Soarele este simbolul spiritului, a laturii divine, care dă, dă, dă. Și atunci discipolul are de ales: trebuie el oare să trăiască doar în planul fizic, unde sunt instinctele, momelile, etc. ? sau să trăiască în spirit, să dea, să dea, să țâșnească, să țâșnească, să strălucească, să dăruie, să dăruie, pentru a deveni ca soarele, o divinitate ? Ori să stea mereu să calculeze, să dorească, să facă combinații pentru a-i păcăli pe toată lumea și a zice: priviți ce deștept sunt, am reușit să-i păcălesc pe toți ! Aceasta e personalitatea. Nouă zecimi din omenire se află în această filozofie a personalității. Nouă zecimi, poate chiar mai mult. Toți găsesc că e minunat să păcălească și toți sunt în admirație când cineva reușește să o facă și spun despre el că e un om inteligent... Iar eu am ținut o conferință în care am arătat ce înseamnă adevărata inteligență. Asta nu e inteligența ! Oamenii confundă inteligența cu personalitatea, cu egoismul, cu șireteniile... oamenii nu sunt inteligenți. (Pentru ei ești inteligent dacă ești șarlatan). Oh là, là ! Și ceilalți îi imită.

Știți că într-o bună zi, dacă Învățămantul nostru se răspândește, știți ce o să se pregătească ? Lumea întreagă va fi incomodată, răsturnată, pusă la strâmtoare; toți cei care fac grozavii, care sunt pe poziții înalte, care încearcă să păcălească, să-și adjudece, într-o zi vor fi atât de loviți, atât de nivelați, vor cădea de pe

pedestalul lor, asta v-o prezic. Acest Învățământ e capabil să facă să coboare somitățile care au lucrat necinstit, veți vedea ce vreau să spun. Într-o zi, acest Învățământ îi va pune pe toți la locul lor – acela pe care îl merită. Veți vedea ce vă spun. Va fi ceva... Ei înșiși vor fi zdruncinați, vor fi nefericiți, vor fi nemulțumiți când se vor vedea și nu vor putea să se suporte, să îndure; vor fi dezgustați de ei înșiși și unii vor înceta să mai continue în felul acesta, să pescuiască pește în ape tulburi. Pentru că peste tot e turbure, hai să profităm ! Că unii, în timpul războaielor ei se îmbogățesc cu nenorocirea celorlalți. Pescuiesc în apă turbure. Da, dragi frați și surori. Nu mă credeți, dar așa va fi ! Pentru că Cerul a hotărât asta: totul va fi zdruncinat, totul va fi scuturat, iar acest Învățământ va bulversa toate conștiințele, toate inteligențele când va fi cunoscut – pentru că va fi cunoscut într-o zi ! Învățământul este o lumină, dragi frați și surori, extraordinară, necruțatoare !

De-acum înainte observați-vă, analizați-vă, vi se vor da criterii infailibile. Eu sunt capabil să vă dau toate criteriile, ca să nu vă înșelați niciodată, indiferent ce se întâmplă. Acum depinde de voi, dacă o să aveți bunăvoința, dar de înșelat n-o să vă mai înșelați, de asta sunt sigur. Dacă o să acceptați să urmați această învățătură, asta este o altă problemă. Dar că veți ști foarte bine că (ce faceți) este rău sau bine, de asta sunt sigur. Eu sunt capabil să vă dau criterii matematice, infailibile.

Și apoi, în al doilea rând, nu contați pe fericirea personalității. Personalitatea o să vă împingă să faceți multe lucruri în speranța că veți fi fericiți. Și pe urmă (veți avea) mereu zgură, mereu hăurile, mereu golurile, scândurile care hop ! se ridică și cădeți. Asta este personalitatea. Personalitatea este un as când e vorba să vă joace un reghi; atunci este foarte, foarte pricepută. Dacă vă puneți credința, speranța în munca pe care o veți face, această muncă vă va lega de cosmosul eteric și atunci veți găsi fericirea, zi și noapte, fără încetare, ea va curge, va curge, va curge fără oprire. Dar (această fericire) nu va mai fi materială. Ca acel rege care a găsit pacea și armonia și sensul vieții ascultându-l pe un înțelept. Pentru că își făcea prea multe griji, nu-și găsea păcea, iar înțeleptul i-a spus: Maiestate, pregătiți un loc în curtea dumneavoastră unde să nu vă deranjeze nimeni, unde să puteți sta noaptea întins pe spate, să nu vă fie frig și să priviți stelele îndelung, să le contemplați... și veți vedea ce o să se întâmple. Regele a făcut întocmai și a fost uluit să vadă că toate grijile și frământările dispăruseră în fața acestei imensități, acestui infinit, a văzut micimea și meschinăria tuturor acestor lucruri și și-a găsit pacea. Atunci i-a mulțumit înțeleptului și-a spus: privind doar imensitatea, stelele. Și eu am

experimentat asta. Am făcut experiențe pentru a verifica. Și am constatat că era un adevăr absolut. Da, pe masivul Rila. Ei da, ceea ce ne crează toate acestea (necazuri) e (faptul) că rămânem în mărunțișuri. Cum să existe pacea, armonia, fericirea când totul se mișcă, se deplasează. De ce spunea Iisus: Nu vă faceți casă, sălașul nici pe nisip, nici pe ghiață, nici pe apă, faceți-o pe o stâncă ! Tocmai asta voia să spună. De ce ne construim fericirea pe tot ce e vulnerabil și nu pe stâncă ? Stânca e planul causal. Nu trebuie să căutăm fericirea în planul astral, în planul fizic, în planul mental – chiar inferior. De ce căutăm fericirea și pacea în aceste regiuni care sunt inferioare ? dar acolo (sus) nici vântul, nici tornadele, nici ploaia, nici zăpada, nimic nu vă va putea zdruncina. Și toți discipolii care au înțeles asta, care și-au făcut sălașul acolo, în această filozofie (acesta este planul causal, nu altceva) vor fi de nedruncinat. Da. Și fericiți și vor trăi în pace. Iar eu vă pot interpreta toate pasajele din Evangheliile cele mai misterioase și cele mai ascunse, cele mai de neînțeles, despre care nu s-a vorbit. El mi-a dat cheia, pentru a vi le interpreta. Poate am spus vorbe mari, vă rog să mă iertați ! Poate. Dar așa trebuie să fie. De obicei nu-mi place să spun astfel de lucruri și iată, am făcut o prostie, vi le-am spus. Pasajele cele mai misterioase, cele mai ascunse, cele mai de neînțeles, care așteaptă să fie descifrate, iar Cerul m-a ajutat să le descifrez. Și aștept ziua (când aceste lucruri vor putea fi revelate). Pentru că Cerul îmi spune că (oamenii) vor (să primească) tot fără să dea nimic (în schimb); ei nu fac nimic pentru a ne da Nouă măcar o muncă, o ocupație, un sacrificiu, un efort; ei păstrează totul pentru ei, vor să aibă tot, fără să dea o mână de ajutor. A, nu, nu, nu ! Cerul e cel care nu îmi permite să vă revelez anumite lucruri, nu e pentru că nu vreau eu. Cei de acolo, de Sus îmi spun: mai așteaptă puțin. Unii vor fi scuturați, pentru a ieși din egoismul lor. Ei nu se gândesc să facă pur și simplu bine lumii întregi. Nu se gândesc decât la ei înșiși, mereu numai la sine. Iar eu le pot dovedi, ce anume în raționamentul lor, în cuvintele lor, în gesturile lor... veți vedea... Eu pot să vă analizez orice frază și să vă spun dacă personalitatea sau individualitatea este cea care se manifestă. Iar voi nu vă veți da seama că personalitatea este cea care (se exprimă) și care și-a lăsat o amprentă formidabilă, țipătoare. Și cu toate acestea era poetic, era... dar personalitatea era cea care rostise toate acestea. Pot chiar să vă analizez toate cărțile, toată poezia – contemporană și veche – și să vă arăt locurile unde vorbește personalitatea și care sunt locurile unde vorbește individualitatea. Și veți vedea că, în ciuda poeziei, acolo unde s-a exprimat personalitatea, nu este viața, totul este mort; este bine, e academic, dar e mort. Iar acolo unde a vorbit individualitatea, este viu; este puțin (...) iată încă un criteriu !

Evident, trebuie să mai vorbim despre aceste lucruri, pentru că nu este totul clar. De pildă voi nu știți că personalitatea poate merge foarte, foarte departe în frumusețe, în muzică, în poezie, în dans, în exprimare, este încântătoare... E de neînchipuit, ce poate exprima. Dar scopul ei este să vă mănânce ! Tocmai asta e! dacă n-ar fi asta, ar fi divin. Ea știe să danseze, știe să privească cu iubire, știe cum să vă răsfețe, cum să vă ia, cum să vă dea, cum să vă mângâie... Este atât de minunat, atât de încântător și de poetic și de frumos – e de neînchipuit ! Da, dar sunteți mâncați, sunteți prinși în plasa ei. Și de ce era atât de frumoasă ? Așa, ca să vă păcălească mai bine. Nu știați asta. Uneori ești atât de prins de lucruri poetice, de lucruri artistice... și (gata, te-a îmbrobodit !). Oh, lă, lă... nici în această privință oamenii nu au criterii și sunt repede mâncați. Există o poezie, o muzică, un parfum și în individualitate, dar nu pentru a vă înghiți, pentru a vă pune la pământ, pentru a vă mânca, pentru a vă lega (fedeleș), ci pentru a vă elibera, a vă reînvia și a vă înfrumuseța. Da, numai că oamenii nu cunosc scopul acestor lucruri. Care sunt scopurile, asta nu se vede, ele sunt ascunse. Când un bărbat face cadouri, oferă brățări unei fete, fata știe din ce motiv o face ? Aparent este grozav, e frumos, e minunat. Dar scopul ? E ca să se culce mai bine cu ea. Și pe urmă... Așadar personalitatea nu este deloc proastă, așa cum credeți. E foarte erudită, atât de erudită încât vă dă jos stelele de pe cer pentru a vă convinge că nu trebuie să continuați să postiți sau să faceți bine sau să dați de pomană... Și vă convinge, pentru că în personalitate sunt savanți, sunt artiști, sunt erudiți, sunt dansatori; ea nu e sigura ! În ea mișună o întregă lume. Și încă nu v-am spus tot. Sunt savanți, sunt de toate în ea. Bucurați-vă că aveți o personalitate ! Iar eu zic așa: cu cât vă limitați personalitatea, cu cât o dominați, cu atât mai mult deveniți un personaj (important). Oamenii, scriitorii confundă aceste lucruri, ei spun: are personalitate puternică. Și cad în admirație, dar nu știu să discearnă ce este această personalitate. Toți spun: trebuie să ai o personalitate puternică, să fii cineva. Nu, nu, nu. Un personaj (important), da ! Dar nu o personalitate.

Un minut de meditație !